

РЕШЕНИЕ

№ 2405

гр. София, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1172** по описа за **2022** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на В. Т. М. срещу Решение № 20003848 от 14.01.2022г. на Софийски районен съд, НО, 16-ти състав, по НАХД № 16265/2019г. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 19-4332-016931 от 04.09.2019г. на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с което на касатора са наложени кумулативно следните административни наказания: „глоба“ в размер на 750 /седемстотин и петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство /МПС/“ за срок от 3 /три/ месеца на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 21, ал. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на съдебното решение и потвърденото с него НП. Касаторът оспорва решението като неправилно, необосновано и постановено в нарушение на закона. В касационната жалба се сочи, че фактическата обстановка не е установена напълно и безспорно. Твърди се, че на датата, сочена за извършване на нарушението, касаторът не е управлявал процесното МПС. Същото било управлявано от лице на име Л. Х. Ц., който взел колата за пробно каране. СРС бил допуснал процесуално нарушение, като не изслушал посоченото лице като свидетел по делото. На това основание се претендира отмяна на решението

и НП и алтернативно – връщане на делото за изслушване като свидетел на лицето, управлявало автомобила.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно уведомена, не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, X.-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 08.08.2019г., в 12:03 часа, е заснет с видеосистема АТСС АРН САМ S1 лек автомобил „БМВ 535 Д“ с рег. [рег.номер на МПС] , който се движел със скорост от 108км/ч. (измерена скорост на движение от 111км/ч. с приспаднал толеранс 3 % в полза на водача). Ограничението на скоростта на посоченото място в [населено място], по [улица], с посока на движение от Околовръстен път към ул. “Проф. Д-р И. С.“ и срещу № 93Б, било 50 км/ч. за населено място. Заснемането било извършено с одобрено средство за измерване, технически годно, видно от приобщените писмени доказателства. Жалбоподателят, в качеството му на собственик на лекия автомобил, бил призован да се яви в ОПП - СДВР. След като се явил, на В. Т. М. били показани 5 броя снимки от извършване на нарушението. Жалбоподателят попълнил собственоръчно декларация по чл. 188 от ЗДвП, че към посочената дата и час, а именно 09.08.2019г., 12:03ч., не си спомня кой е управлявал МПС. За извършеното нарушение от СДВР на В. Т. М. е съставен АУАН, въз основа на който е издадено и оспореното НП. На лицето му било разяснено за какво му се съставя АУАН, като при предявяване на акта, М. го подписал без възражения по констатациите. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства и снетите обяснения от актосъставителя и свидетел - очевидец.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящия състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Според чл.189, ал.4, изречение Първо ЗДвП във връзка с чл.3, ал.1 ЗАНН: „при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в съответствие на контролен орган и на нарушителя за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение“. В конкретния случай е ангажирана отговорността на В. Т. М. на основание чл. 182, ал. 1, т.6 ЗДвП, според разпоредбата на който, освен административно наказание „глоба“, се предвижда и наказание „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“. Поради това правилно наказващият орган не е издал ЕФ. Приложена е описаната от ЗАНН процедура относно установяване на нарушението със съставяне на акт и ангажирането на отговорност с издаването на НП.

Съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал.1 и ал.12 ЗДвП във връзка със Заповед № 81213-515/14.05.2018г. на Министъра на вътрешните работи. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът за абсолютна погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

В конкретния случай тримесечният срок за съставяне на акта, считано от откриването на извършителя на нарушението, започва да тече от датата на попълване на декларацията по чл. 188, ал. 1 ЗДвП. Съгласно тази разпоредба собственикът или този на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Според разпоредбата на чл. 188 ал. 1 собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. В нарочна декларация за предоставяне на информация във връзка с посочената норма, М. е посочил, че не си спомня кой е управлявал автомобила на процесната дата, респективно не е посочил данни за лице, на което е бил предоставен същият. Относно твърденията на М., че лицето, управлявало автомобила при извършване на нарушението, е било Л. Х. Ц. и с оглед доказателствената тежест, съдът констатира, че същото не е доказано по категоричен начин. Това твърдение липсва както във въззивната жалба, така и в съдебно заседание, където отново не е посочено името на искания свидетел. Поради това правилно наказващият орган е санкционирал касатора, позовавайки се на обстоятелството, че собственикът на автомобила не е посочил лице, на което е предоставил МПС, в приложената по делото на СРС декларация във връзка с чл. 188 от ЗДвП. Неоснователно е възражението за недопускане на свидетел в открито съдебно заседание на въззивната инстанция, проведено на 22.07.2020г., който да потвърди, че на 08.08.2019г. е управлявал процесния автомобил, тъй като съгласно императивната разпоредба на чл. 188 от ЗДвП, собственикът е имал възможност да посочи такава и съответно след като не го е направил в преклузивния за това срок, за извършител на нарушението се счита самият той. Поради това и на основание чл. 188, ал. 1 ЗДвП правилно е формиран извод, че следва да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на лицето М. – собственик на процесното МПС.

Съгласно чл. 182, ал.1, т.6 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място с над 50 км/ч, се наказва с глоба 700 лв. и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 км/ч превишаване над 50 км/ч глобата се увеличава с 50 лв. С разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП са посочени изрично ограниченията на скоростта в населено място според категорията на пътното превозно средство. Когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в таблицата към чл. 21, ал. 1 ЗДвП, това се сигнализира с пътен знак. В конкретния случай е посочено изрично, че движението на МПС се осъществява в [населено място] по [улица], с посока на движение от Околовръстен път към ул. „Проф. Д-р „И. С.“ /населено място без ограничение на скоростта с пътен знак/, което обстоятелство се установява от приложения по чл. 189, ал. 15 ЗДвП снимков материал. С оглед разпределената доказателствена тежест наказаното лице следва да опровергае факта, че в конкретния пътен участък ограничението на скоростта е различно от определеното за населено място по чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Не са представени доказателства, че е имало промяна на организацията на движение по смисъла на чл.21,

чл. 2 ЗДвП, въведена с пътен знак. При това безспорно се установява, че към датата на извършване на процесното нарушение ограничението на скоростта за процесния пътен участък е 50 км/ч съгласно чл.21, ал.1 ЗДвП, като превишаването ѝ с 58км/ч, както е в конкретния случай, представлява съставомерно по смисъла на чл. 6 ЗАНН деяние. Нарушението е установено с техническо средство тип ATCC ARH CAM S1 – система за видеоконтрол, заснемащо дата, час, скорост, място и регистрационен номер на МПС. За същата и удостоверяващи нейната изправност, са приложени протокол № 51-С-И. от 26.09.2018г. от проверка извършена от Български институт по метрология, Дирекция „Изпитване на средства за измерване, устройства и съоръжения“, отдел „Изпитване на средства за измерване“, [населено място] и удостоверение за одобрен тип средство за измерване №17.09.5126 на Български институт по метрология със срок на валидност 07.09.2027г. Мобилната система за видеоконтрол е заснела и записала датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство по смисъла на чл. 165, ал. 2, т. 6 ЗДвП. Видно от снимковия материал са отразени точно координатите на нарушението, при това в границите на контролния участък, при максимално разрешена скорост за същия от 50 км/ч.

Формулира се извод, че действително осъществилата се фактическа обстановка е подведена под релевантна по време, място и лица правна норма / чл.3 ЗАНН/, като за наказаното лице съществува яснота в какво се изразява неправомерното му поведение – предпоставка да му бъде ангажирана и административнонаказателна отговорност. Законосъобразно на В. Т. М. са наложени административни наказания „глоба“ и „лишаване от право да управлява МПС“ в техния абсолютен размер, поради което и въпросът за справедливостта им им не подлежи на обсъждане / чл. 188, ал. 1 във чл. 182, ал. 1, т. 6 във вр. С чл. 21, ал. 1 ЗДвП; чл. 27, ал. 2 и ал. 3 във връзка с чл. 12 ЗАНН/.

Преценката за маловажност се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Констатираното нарушение е с висок интензитет /повече от 50 км/ч над допустимата скорост в населено място/ и въпреки, че не са налице вредоносни последици, то се отличава с висока обществена опасност. Не са налице предпоставки за освобождаване от административнонаказателна отговорност по смисъла на чл. 28 ЗАНН, обуславящо отмяна на НП /вж. мотивите на ТР №8/16.09.2021г. на т.д. №1/2020г. на ВАС, ОСС от I и II колегия/.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл.348, ал. 1 от НПК, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл.63в от ЗАНН, Административен съд София – град, X.-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20003848 от 14.01.2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение 16-ти състав, по НАХД №16265/2019г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.